

EL MANDU

DE LLOFRIU

©XYMEL

- Jo no comprenc com no s'aborreix aquí tan sola.
- Al principi si que m'aborria, però, amb palla i temps...
- Té raó. Amb això de la palla no m'hi havia fixat.

El tierratiemblo del martes o aquí no ha pasado nada

Era, martes, de mañanita, y, sin embargo, no llovía. Servidor y picapedrero se despertó haciendo tentinas y cuando le iban a entrar el chocolate oyó que la dispesera, que es morruda y natural de Mojadito, le decía:

—No se ha enterado usted de lo que ha pasado esta mañana, de cinco a seis?

—Toma, hice yo. Una hora.

—Y un cordero negro. Ha habido un tierratiemblo que servidora, que estaba jugando a hecho en el catre con mi señor marido, se ha encontrado la pieza fuera, de la sotregada.

—¿Qué pieza?

—La Montería, que la tenía puesta en el gramofón y se me ha salido.

—Sí que es grave. Eso ha sido uno de aquellos fenómenos que entran media docena de gorilas o de orangutanes.

—¿Por qué?

—¿Porque son fenómenos sísmicos! La dispesera hizo un gesto como diciendo: ¡Qué pocasuelta es este señor Rufasta! y yo me dispuse a desdemyarme porque me sentía la ratita en el pador.

Me vestí aprisa y corriendo y salí a la calle para ir a tener una circunferencia con el famoso astrónomo López Luna (no confundirlo con el brigada Luna, el hombre más trempado de la Comandancia Municipal).

Llegué a su casa y lo encontré a la mar de preocupado.

—¿Hombre! ¿Qué tiene usted? ¿Qué no está de antejojo?

—¡Calle, hombre, calle! ¡Eso de que «Las Noticias» diga que lo que ha ocurrido hoy es un meteoro!

—Es que badaban, como menguis el otro día que iba en un autobus y me afeitaron la cartera con tres manifiestos hacistas y un retrato de Marcelino Domingo cuando era chico y hacía miedo como el papa.

—¡Eso fué un autoabuso manifiesto!

—¿Que lo diga usted! ¿Y qué le parece que señala este tierratiemblo? ¿Habrá crisis? ¿Volverá a salir La Palabra? ¿Estrenará Gual? ¿Se comprará unos mediones de seda Rius y Rius?

—Es muy difícil de pronosticar. No es como ciertos fenómenos atmosféricos, que se hacen con un luis.

—De la cofradía?

—No, de veinte francos. Lo fica usted dentro de una guardiola y ya está. ¡Como mete-oro!

—¿Y no le parece a usted que esto señala algo?

—Verá usted. El Brusi rejuvenecerá con el tratamiento del doctor Vornoff y será un periódico de de aquello de mico, Xenius seguirá haciendo cosas que no las entenderá nadie, en el seado saldrán a relucir ametralladoras y cañones del 42 y se reprisará La Reina Inca...

—Sí que amigo...

—Además, Cambó pondrá a una bola en el terrado de su casa de la Reforma, se declarará edificio monumental el peñón de Milá de la calle de Provenza, el Estado subvencionará el «Edén» y habrá paja nueva en las casas de sombreros, y en «La Mundial» habrá colas para comprar gomitas...

Y no me dijo más el ilustre sabio. Total, que todo está en donde estaba y aquí no ha pasado nada.

RUFASTA

Pensamientos filosóficos

Una mujer que se tiñe el pelo se parece a una región de Grecia.

Ustedes no enciertan, ¿verdad? Ya se lo diremos.

Una mujer que se tiñe el pelo se parece a una región de Grecia en que en el «Pelo-pon-eso».

Y también se parece a Montenegro.

En que «Ce-tigne».

***

Hay veces que el papel moneda se parece a los huevos.

Es cuando cambian unos cuantos billetes por plata, porque se vuelven duros.

Debería desterrarse el vicio de pagar en las barberías. Los dueños ya lo dicen bien claro que no es obligación, porque ponen un rótulo que dice: «Por servicio 50 céntimos».

***

La ortografía tiene sus anomalías. «Calor», por ejemplo, se escribe sin acento, y tantos días como hace que se va acentuando.

***

Un hospital que esté lleno de víctimas de un naufragio parece una tienda de granos. Salvado por aquí, salvado por allá...

El boxeo y las mujeres guapas tienen cierta analogía: ambas sirven para endurecer los miembros.

***

La carrera para la cual se necesita mejor genio es la de médico. Si no, fijense. Con tanta gente como les tose.

***

Un grano, cuanto más pequeño, es más duro. ¡Como que es granito!

***

Una señora casada se parece a la una y cinco minutos.

¿En qué?, dirán ustedes. Pues muy sencillo. En que es hora-dada.

Es hora-dada de las orejas, ¿eh? Ustedes dirán que hay chicas solteras que también son horadadas, pero nosotros decimos lo de la señora casada para despistar y por respeto a la moral y a la religión astronómica.

***

La cuesta de la Rabassada y uno que se está muriendo tienen alguna semejanza porque ¡Ay su vida!

Es muy malo, pero hagan el ojito y disimulen.

***

Los decoradores y los pianistas deberían formar parte del mismo sindicato. Como ambos son del arte-sonado!

***

La gente más pendenciera son los pasajeros de un trasatlántico. Aun no empieza a marchar el barco ya provocan.

***

Un señor que haga copias en casa de un notario y se llame Peris, ¿en qué se parece a un submarino?

En que Peris-copio.

***

La carta más favorecida del juego es el as. Hasta tiene hotel. ¿No han oído ustedes hablar nunca del Hotel Pa-l'as?

***

El mar es lo más susceptible que hay en la tierra. Por cualquier cosa se pica.

Redacció i Administració: Rambla de les Flors, 30, 1 - Tel. 4656 A.

APAREIX CADA DIJOUS

LA BARCELONA QUE TREVALLA, i JUGA

En un music-hall del Paral·lel l'altra nit va ocórrer un petit drama. Dues xicotes van ésser detingudes i portades a la Comissaria. A la cuenta, les noies tenien calor, van aixecar-se les faldilles i com que no duïen calces van deixar a la vista quelcom que engresca bastant als homes i fins a certes senyores.

Un activo repòrter s'hi va interessar. Va anar a veure al Comissari i li preguntà:

—Què ha passat amb aquestes noies?

—Pues ahí es nada—respongué el funcionari. Què enseñaban el Monte de Venus!

El Monte de Venus! Més ben explicat no ho haurien dit a la Lliga del Bon Mot.

• • •

Això ens recorda an aquell carreter que va presentar-se a casa del doctor S.rr.d.ll acompanyat de la seva dolça meitat.

—Miri, doctor, servidor ve perquè aquesta fa uns quants dies que no es troba bé.

—I doncs, de què es queixa?—demanà el doctor.

I el carreter tot seriós, digué:

—Del recreio.

• • •

En M.rs.ll.ch, aquell senyor que s'entreté en dir coses lletges de Catalunya i dels catalans, explicava a l'Ateneu les seves aventures amoroses.

—La *querida* més notable que he tingut en tota la meua vida fou una *tagala*. Era quan encara dominàvem a Filipines. Jo feia unes cròniques des de Manila. Una tarda d'excursió la vaig conèixer i aviat fórem amics. Però, nois! allò era una fembre completament salvatge!

Figureu-vos si ho era, que a lo millor se m'enfilava dalt d'un arbre i tant era cridar-la com no...

—I si tenia vostè ganes de fer-li l'amor, com s'ho arreglava!

—Si, miri, picava l'arbre amb una canya, com si hagués de fer caure alguna figa...

• • •

S'ha obert *La Rabassada*, lloc de grimègia, d'esplai i d'alegria. Ho celebrem. Es trobava a mancar en la vida barcelonina aquell establiment cosmopolita i frèvol. Des d'ara tenim un lloc més per a anar a dur les nostres amigues i els nostres visitants.

A un còrcol aristòcrata de Barcelona, dilluns passat un senyor, que és propietari d'un rotatiu i senador per més senyes, féu una frasse sacramental:

—Si, home, sí, ja era hora! I a més, què di-moni, ja feia massa temps que en Companys i els seus parlaven de la *Rabassada morta*!

• • •

La C.r.l.t. la formosa cupletista que tots vosaltres coneixeu per la «pudorosa», ja que és l'única artista del Paral·lel que «encara» no ens ha ense-

nyat el tubèrcul des de l'escenari, l'altre dia, en una amable conversa de foier, ens va demostrar el seu amor propi i orgull de professió d'una manera ben desconcertant:

—Estic tota amoïnada—ens digué en to compungit.

—I això? Què et passa, maca?

—Res, que fa tres dies que surto sola del music-hall, sense cabrit que m'acompanyi a casa per a acabar de passar la nit.

—Tu rai, que tens un bon bossot i comptecorrent al Crèdit i a l'Hispano...

—No, si no és pels diners...

—I doncs?

—Es que els veïns s'hi fixen, i de seguida murmuren d'una. Quasevol l'atura una mala llengua!

amagat en algun lloc, perquè no hi havia cap porta per on pogués fugir.

—On el tens amagat?—cridà el senyor Pons.

—Respon de seguida o et mato, mala dona!

De prompte, al gran armari de lluna que el senyor Pons havia comprat vint anys enrera, quan el seu casament, s'hi sentí un soroll. El marit va córrer cap al moble i obrint la porta trobà al seu dependent en camisa curta, tremolant de por.

—Indecent! Pocavergonya! Dona indigna!—exclamà el marit en trobar amagat a l'amant—. No t'en dones vergonya? Això t'he ensenyat jo? Els armaris són per tancar-hi vestits, i no despullats!

A. MOLLA

EL NOCTAMBUL INDISCRET

Pel que serveix : un armari :

El senyor Pons, l'afamat botiguer del carrer de Basea, ja feia temps que tenia els seus dubtes de que la Taneta, la seva muller, li fregia amb el tenedor de llibres.

Però com que el senyor Pons, entre preocupar-se de si pujarà el blat de moro, i si l'ordi està a la baixa, no tenia quasi ni temps de dinar a casa, no es donava compte del que hi passava i, encara que de tant en tant sorprengué coses desconcertants, no adquiria mai un convenciment absolut.

Fou una tarda d'estiu que el senyor Pons, que tornava de Llotja, sorprengué als amants en plena batalla campal. Entrà al despatx i el tenedor de llibres no hi era. Allò ja li estranyà. Pujà cap al pis i una remor de petons el deixà clavat d'espant. No hi havia dubte! En aquell precís moment li estaven rebregant l'honor. Furiós, enfonçà la porta de la cambra matrimonial, que estava tancada amb clau i es trobà amb la seva dona despullada damunt del llit. Però el culpable no hi era. Segurament, al sentir que pujava, s'havia

—Jo prefereixo banyar-me a casa, perquè al mar hi ha unes sardines més grosses!

Una comparança

L'altra dia, en un music-hall del Paral·lel, uns *corridos* que havien fet gasto estaven enraonant amb una de les noies, que està al quint mes del seu tercer embraç, dels dolors del part.

—Però, vols dir que es pateix tant per a donar a llum?—preguntà un d'ells a la xicota.

—Mira—li va respondre ella—. Es com si ara t'en anessis a la comuna i fessis un coco sencer.

T. A. FANER

—Es inútil que hi posis fil nou. Un cop trencat, es coneix sempre més.

La modèstia

El conte ens l'envien del Marroc, on EL NANDU DE LLOFRIU té grans simpaties i compta amb una pila de llegidors.

Un italià del Terci d'Estrangers es presentà al metge dient que estava malalt.

En efecte, l'home es descordà els pantalons i va ensenyar al metge una verdadera butifarra

Avui el Nandu ha volgut fer un xic de "grimègia" i res...

fresca reventada, però de carn humana. Allò era sencillament un dit de Colomb inflat fins al màxim.

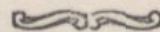
—Però què dimoni té, home de Deu?—li preguntà el metge—. On va amb això?

El malalt, per tota resposta, no parava de gemegar:

—Oh, la mia capel-la! Oh, la mia capel-la!

—La sua capella!—va preguntar el metge—. No sigui tan modest! Si això no és una capella! Això sembla una basílica!

UN DEL 69 MUNTAT

Coses de la vida

—Si, senyor, si!—em digué el meu company de taula mentre acabava de degustar un *gini cocktail*. Fa sis mesos que he sortit del manicomi on vaig passar-hi vint anys completament boig. Bueno, és que el que va passar-me és per capgirar el cervell al més pintat.

—A veure, expliqui's—li vaig respondre.

—Figuri's que jo havia conegut a casa d'uns amics una noia de divuit anys, bonica i gentil, de qui em vaig enamorar al poc temps de la manera més fol·la que es pot enamorar un home. Com que la meva posició de fortuna era regular i a més, a la mort del meu oncle Anton, tenia que heredar una respectable fortuna, la qüestió del casori va ésser cosa aviat resolta, ja que cap impediment econòmic la destorbà. La Laieta, la meva promesa, no tenia pare, vivia a una torreta de Valcarca amb la seva senyora mamà, una mamà d'uns trenta vuit anys, vídua en feia deu i més ben proveïda de carns que la Boqueria en diumenge.

Ja estava tot a punt de solfa i s'havia fixat el dia del nostre casament, quan la meva futura mamà tingué l'excellent idea de donar un ball a casa seva. Em va semblar que faria molt bé portant-hi al meu oncle Anton i així ho vaig fer. L'home, vestit de jaquet i fluïnt una creu que havia guanyat a la guerra de Cuba, es presentà tot cofoi i fins va fer ballar la meva futura, fent-li mentrestant mil recomanacions per quan fóssim casats i explicant-li punt per punt el meu caràcter, les meves qualitats i els meus defectes.

Quan van tocar en el gramofon el *Vals de los pájaros*, jo em vaig creure en el deure ineludible de fer ballar la sogra.. Ai Deu meu, quina idea fatal vaig tenir! Veusaquí que encara no comencem a giravoltar, la bona senyora em va posar uns ulls com de peix mort, i em va començar a dir que sentia enveja de la seva filla, que amb mi seria tan feliça i que ella, en canvi, pobreta, sola, sense el carinyo de ningú, sab?... i aquest buit que li va deixar el seu marit i... res! Que sense ningú s'en dongués compte, als pocs minuts desapareixíem tots dos del menjador i la meva futura sogra se m'en duia cap al seu quarto on

me va ensenyar la roba interior i vàries coses que tenia sota la roba interior i que si bé no conservaven l'encís d'una primera joventut, tenien l'aventatge de l'allissonament de la seva mestressa, que sabia treure'n tot el partit possible.

Mes, oh *catastrofe*! Quan ja ens sentíem transportats al sisè cel i jo esbufegava damunt del cos abundant de la meva futura mamà política i aquesta lleansava uns sospirs de plaer capaços de commoure les parets d'una catedral, la Laieta, que al notar la desaparició de la seva mare i la meva havia tingut por de què ens passés alguna cosa, irrumpí a la cambra! El que allavors va passar, jo m'esgarrifo només de pensar-hi. La noia donà un crit d'esglai, però la mare, que si bé tenia bastant pèl no en tenia cap de tonta, s'alçà del llit d'una revolada i agafant-la entre els seus braços li digué:

—No t'espanti's, tonta, que això no és res. No has sentit mai a dir que abans de casar-se, les mares han de donar consells als seus fills? Veus, el teu promès es tan bon xicot que fins ignorava certes coses de la vida i jo les hi he explicades. I vet-ho aquí tot. Tu ja qui sab que et pensaves!

La Laieta semblà quedar convençuda; jo vaig arreglar el desordre de la meva roba mentre la meva *mestra* en amor feia el mateix i tornarem a sortir a la sala...

Jo em vaig agafar del braç de la Laieta i no la vaig deixar anar en tota la nit. Semblava haver-se empassat la mentira. Però quan ja feia una hora de l'incident, com si un dubte l'havés assal·tat de nou, em digué:

—De debò que el que heu fet la mamà i tu no és pecat?

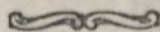
—I ca, dona! Si és tot natural... Al contrari...

Allavors la Laieta esclatà en una rialla:

—Ves que sóc tonta! I jo que estava tota preocupada perquè mentre vosaltres dos estaveu allà, el teu oncle Anton se m'ha endut al jardí i també m'ha ensenyat vàries coses del matrimoni que jo no sabia i que m'han agradat molt... La única cosa que sento és que em fa encara un xic de cuisor l'entrecreix... Oh, i la banda de darrera!

—I veusaquí perquè—acabà dient el meu company de taula de cafè—, perquè em van tenir vuit anys a Sant Boi...

CUC VELL

Del mercat del Ninot

La plassa del Ninot és un dels centres de barri-
 la nandulandesca més importants de Barcelona.
 Allí es proveeixen les mitges virtuds bé dels car-
 rers de Muntaner, Aribau i *adyacentes*, allí van a
 comprar les minyones de les entretingudes del
 carrer de Concell de Cent i Aragó i allí els estu-
 diants de la Facultat de Medicina van a fer con-
 quistes el dia que no assisteixen a classe.

L'altre matí va anar un assistent a comprar carn
 a una taula propietat d'una bona senyora que té

tres filles d'allò més caies i començà a fer brome-
 ta a totes tres.

—Bé, què vol vostè!—li digué la mare—. Apa,
 no fem tanta grimègia i díguim què tinc de po-
 sar-li.

El xicot es quedà rumiant un moment i res-
 pongué:

—Bé, doncs, posi'm el tall de la mitjana.

F. IGUE

GIMBONAZ

...vostès mateixos imagi-
 nint-se com el devèm haver
 deixat al pobre.

VIDA I MIRACLES DEL NANDU I LA TUIES

Fugiu de gelos de dona com de foc i tempestat, que per més que hi feu esforços en sortireu mal parat.

Tant si es diu Tuies com Paula, la dona fila molt prim i des de cent mil quilòmetres, sent l'olor del socarrim.

El gran verb auxiliar

El «Astonia», el magnífic steamer de la Compañia Cunard, acabava de fondejar a Bombai, després d'una travessia de setze dies sens escala de cap mena.

Calculin amb quin delit van llençar-se a terra els passatgers joves ! Setze dies d'abstinència !

Sortosament, Bombai, com a ciutat cosmopolita i de gran trànsit de viatgers, està molt ben proveïda en lo que a cases alegres es refereix. Això no ho ignoraven els europeus ; lo que no sabien era on estaven situades.

Baixaren a terra els grups de viatgers i aviat trobaren un *coolie*, amb un *pousseousse*, únic vehicle en ús en aquella població.

—Calla—va pensar un d'ells—. Aquest és el més indicat per a guiar-nos !

I li demanà, en anglès, l'adresa d'un lloc de honorat esbarjo amb senyores de preu. Mes el *coolie* seguia movent els ulls en actitud d'incomprensió. Allavors, un català que anava amb ells se li apropà i a grans crits li digué :

—Volem f.tr., maleitsiga !

Oh miracle ! Els ulls de l'indígena s'il·luminaren, a l'ensems que feia un signe d'haver comprès. Els féu senyal de seguir i al cap de poca estona els havia conduït a una de les cases de senyores més luxoses de la població.

I des d'allavors és quan es diu que el verb f.tr. és el gran auxiliar de la llengua catalana.

M. A. DUIXA.

La reunió

A l'«Ateneu Popular Progresista Democràtic» del Districte XI se celebrava una reunió. Era una reunió d'aquelles on s'enraona molt sense que passi mai res de particular. El delegat gubernatiu, davant de la tabarra que representava l'estar-se allí dues bones horettes sentint ximpleries, obtà per anar-hi al final de la reunió, únicament per complir els preceptes legals.

Sortí, doncs, tranquilament del Govern Civil i agafà el tramvia; mes veusaquí que pel camí hi hagué una manca de fluid i el veicle s'estigué aturat una bona mitja horeta.

Resultat, quan el delegat arribà al lloc de la reunió, ja no hi quedava ningú. Cercà al conserge, però no el trobà. Quan ja no sabia a qui recórrer vegé un pagès que sortia de la comuna.

—Calla!—pensà el delegat—. Aquest m'en farà cinc cèntims.

I s'hi acostà.

—Escolti—li digué—. Faria el favor de dir-me què s'ha acordat?

El pagès el va entendre malament.

—Què m'he cordat? Home, els pantalons!

FI GASSA

El viatger perdut

En Fornés, bohemí en estat absolut d'indigència, cansat de dormir al ras per les cadires de la Rambla, decidí fugir a París a veure si allí la seva pintura, millor compresa pels marxants de la vora dreta del Sena, li donava mitjans per a viure.

Mes en Fornés no sabia el francès i, a més d'això, no tenia cap amic a París. Es va trobar, doncs, sol i perdut al mig de la ciutat Llum sense saber quin partit pendre.

Mes el seu enginy aviat li donà un recurs. Recordant el mal parlats que acostumen ésser els fills de la nandulandesca Barcelona, es va col·locar a una cantonada i començà a cridar a tothom que passava:

—Fill de p.t.! Fill de p.t.!

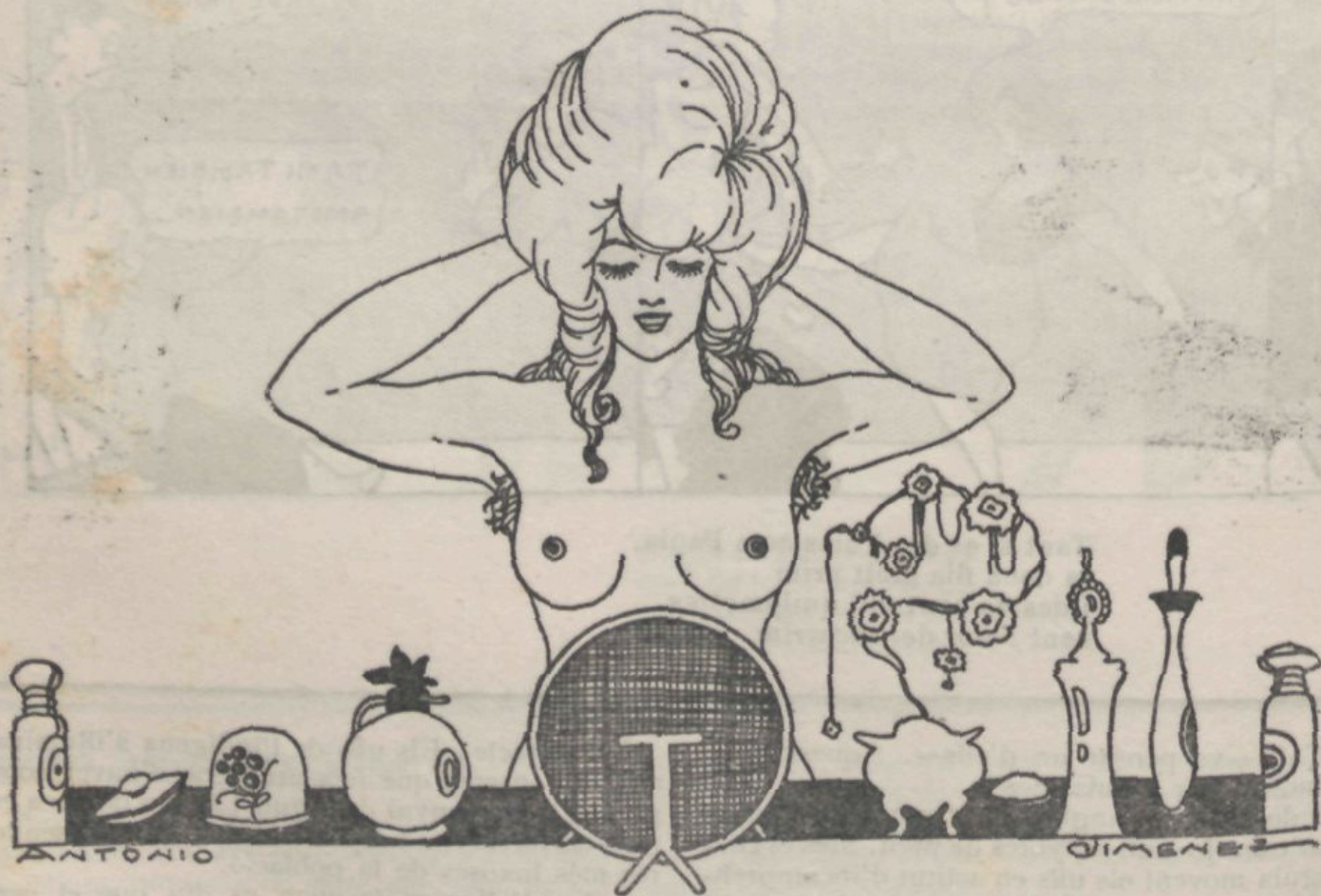
La gent, prenent-lo per un estranger que demanava caritat, li donaven diners. Alguns deien que era un refugiament rus. Per fi passà un xicot que, en sentir l'imprecació d'en Fornés, li respongué:

—El c.ny de ta mare!

I en Fornés, radiant d'alegria, respongué:

—Gràcies a Deu, home! Feia una hora que et buscava!

B. ALDUFA

—Ell em va dir que li agradaven les dones amb el cabell arrissat, però no vaig pensar a preguntar-li d'aon.

CONTES BRUTS

ALERTA, MINYONS

En aquesta Secció hi publicarem tots els "CONTES BRUTS" que se'ns envien i que siguin dignes d'ésser coneguts pels barrilaires lectors de EL NAN-DU. D'aquests centes en premiarem un cada número amb la respectable quantitat de "deu peles" sobrables en la nostra Administració o per giro postal els que visquin fora de Barcelona. ¡Alerta, doncs, i apretar l'àpit!

Una noia previsorora

AQUELL dia en Lluís es considerava completament feliç. L'Angeleta, la seva xicoteta, aprofitant que els seus pares jogaven a la bescambrilla al menjador per a pair el sopà, l'hi havia obert la finestreta de l'entressol i l'havia deixat entrar al salonet.

No cal dir que els dos promesos varen pendre carnet del «Sindicat Únic de l'Aprofitament» i varen anar al dret sense platonismes tontos.

Ella, tota temerosa per por d'ésser descoberts, aguantava els atreviments del seu promès i, si havem d'ésser francs, haurem de fer constar que els corresponia amb tota l'ànima.

Primer la cosa començà amb uns petonets somorts i substanciosos i uns grapetjos externs, que si no eren un consol, eren un desvaporador pels dos ardents festejadors.

Després, en Lluís, desitjant desfogar un xic més la màquina, va desfer la bruseta de la promesa i s'extasià en el palpeig dels seus pits ubèrrims, durs, erectos, que sortien fogosos per damunt de la cotilla, fent algun que altre xuclet als dos botonets de foc que els coronaven.

Naturalment, per aquest camí, les coses començaren a enredar-se i quan menys s'ho pensava l'Angeleta es trobà entre mans una vàlvula, que segurament perteneixia a la caldera del seu promès.

—Per Deu, Lluís, tingues enteniment!

—No siguis tonta, dona. Al món es pot fer tot si se saben evitar les conseqüències. Tu deixa'm fer i no tinguis por.

—Però, sobre tot, no fassis soroll!

Per sorolls estava en Lluís!

Quiet, molt quiet, abraçà fortament l'Angeleta per la cintura. Lentament i a petites empentes, la portà darrera el finestró del balcó i una volta la tingué estampada allà, entre petons i sospirs, anà alçant roba i separant obstacles fins a col·locar entre les cuixes tremants de l'Angeleta la vàlvula que pocs moments abans l'hi havia posat entre mans.

Ella tremolava com la fulla a l'arbre, però apretava

més que ell, la gata maula, perquè notava que el seu xicot, més entenimentat del que es creia, es limitava a sondejar per les vores, evitant així el perill d'una caiguda.

Els dos promesos s'arrapaven com dugues llagastes l'un contra l'altre i els seus cossos oscilaven rítmicament com el pèndol d'un rellotge.

De sobte, en Lluís, no sé què devia sentir que deixà d'una revolada a la xicoteta, mentre s'adressava al balcó i deia en to baix i apagat:

—Espera't que... vull... orinar...

Ella, l'Angeleta, amatent, sortí al cancell amb el seu promès i agafant-li fortament la tremenda vàlvula i obligant-la a mirar cap a baix:

—Ves amb compte—exclamà—, que podries mullar a la senyora Laieta, que és al balcó de sobre prenent la fresca!

RIPALDA

El lleó i l'ase

EL fet aquest que us vaig a explicar, l'avi del besavi del meu avi diu que ho contava, i que succeí en l'època en que les bèsties parlaven.

Diu que un dia es trobaren un lleó i un ase, baix mateix d'una muntanya, bastant escabrosa de pujar i baixar per sa gran pendent. Ambdós havien d'anar a dalt per assumptes propis del negoci. Després de canviar-se la corresponent salutació, quedaren parats contemplant el camí anguniós que havien de seguir. De sobte el lleó tingué una idea lluminosa i creient-se el més poderós de força i de intel·ligència, la exposà al seu company de viatge.

—Tanmateix que havem de pujar tots dos al cim, podríem fer una cosa.

—Veiam, dignes.

—Ara al pujar, jo muntaré damunt teu, i em portaràs fins adalt; després a la tornada tu pujaràs igualment damunt meu i et baixaré fins aquí.

L'ase rumià un xic la proposta del lleó, acabant per acceptar.

Posaren lo convingut en acció i l'ase emprengué el camí. Però tan bon punt començà a pujar, se sentí horriblement maltractat per les urpes del lleó, i amb una veu anguniosa pel dolor, digué:

—Què fas?

—M'arrapo, que ve pujada.

I l'ase carregat i amb la paciència que li és característica, seguí el camí, resignat.

Mentre pujaven, el lleó pensava: «Que n'és de burro aquest ase; com s'ha deixat enganyar; no pensa el

tonto que al baixar no es podrà arrapar i anirà de nasos per terra rodolant fins al pla.

Arribaren adalt de tot i després de quedar entesos per trobar-se en una hora determinada, es despediren.

No mancaren ni l'un ni l'altre a la paurala i a l'hora convinguda es trobaren ambdós en el mateix lloc.

El lleó es posà bé, guardant entre si una gran riallada per esclatar en el moment de veure fer la tombarella al seu viatger.

Mentrestant l'ase es feu l'il·lusió que veia la sumera més guapa que existia. Muntà sobre d'ell clavant-li allò que el fa ser mascle.

El lleó donà un crit de dolor, i ple d'indignació, digué:

—Què fas?

—Poso el freno, home! No veus que ve baixada.

MORENET

L' indecís

EN Pauet era el xicot més indecís del món.

Feia sis mesos que festejava amb la Riteta, la filla del Met de Cal Borni, una xicoteta més enjogassada que una gata pel gener, i encara no la havia ajassat en cap paller.

I no és que la Riteta no fos de lo més incitant que hi havia pel poble, sinó que en Pauet no es decidia mai a donar el cop.

Una tarda—era cap al setembre—en Pauet, acabada la seva feina, s'en anava cap a casa de la seva xicoteta, quan vegé que aquesta l'esperava a la finestra, una finestra a quatre metres d'alçada.

—Hola, Riteta—li digué—. Què hi ha?

La xicoteta, que es fonia de desitjos, li digué en veu baixa:

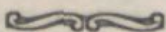
—Mira: la mamà és a resar el Rosari, el papà és al camp i jo estic aquí sola en camisa...

En Pauet es rascà el cap i després de pensar-s'hi una bona estona:

—Bò!—digué—. Sempre hem de topar amb dificultats! Ja vindré demà!

I s'en anà tan satisfet.

M. ANO

Lliçons de cuina

EN Ferran encara no feia quinze dies que era casat que ja renegava del matrimoni. La seva costella la Quimeta, era bona noia, amant, carinyosa i a més bonica com una flor tendra; però no sabia un mot del que era cuinar. I el pobre Ferran, que estava acostumat als cuidados de la seva mare, dona que no tenia altra preocupació que cercar a plaça el tall més tendre, el peix més fresc i la fruita més madura pel seu Ferranet, es desesperava.

No hi ha cosa que posi de pitjor humor que les males digestions i com que al xicot els menjars frets, salats o cremats que li feia la seva estimada Quimeta li van espatllar el seu gàstric en pocs dies, al cap de dos mesos de casori estava fet el neurastènic més complet i més empipador.

Un dia, la seva dona li va servir uns ous dusos, però la pobre Quimeta no els havia deixat prou temps a l'aigua i no estaven a l'hora.

—Això són ous passats per aigua i no dusos!—féu indignat en Ferran—. Sembla mentida aquest poc cui-

lado que tens amb el menjar.

La Quimeta, a força de sentir cridar s'havia ja acostumat a respondre.

—Noi, no sé què dir-te—exclamà—. Ja que tu ets tan savi, diga'm quan se coneix que els ous estan dusos!

En Ferran es posà la mà en un cert lloc molt nandulandesc i respongué, empipat:

—Quan estiguin tan dusos com aquests, és que ja estan a punt!

La Quimeta enrogí i des de l'endemà, es comprà un tractat de cuina i, a força d'estudiar i de voluntat, es féu, en poc temps, una excel·lent cuinera.

* * *

Passà algun temps i un dissabte en Ferran arribà tot preocupat a casa seva.

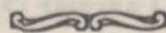
—Què tens?—li preguntà, amorosament, la Quimeta.

—Que m'han compromès demà per anar d'excursió amb els del despatx... I no serveixo per a aquestes coses. Hauré d'ajudar a fer el dinar, volen arròs amb musclos i ni jo sé quan estan cuits, ni res...

La Quimeta, recordant-se dels temps en que el seu marit l'amoinava tant per la seva inexperiència culinària, li volgué donar una lliçó i aixecant-se les faldilles li digué:

—Mira: quan els musclos estiguin tan oberts com aquest, es que ja estan a punt!

UN GAT VELL

El senyor ben educat

EL senyor Roquerol era una bona persona, d'aquelles tan pulides i ben educades que no diuen mai un mot sense afegir el «Si es servit...», «Si vol venir...», etc.

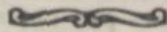
Una nit, a casa del senyor Roquerol tenien visites. Acostumat a llevar-se a les set per anar a la fàbrica, quan foren les dotze, el bon senyor ja no es podia aguantar dret. Començà a pesar figues, intentà espavilar-se amb un cigar habà, amb una copa de conyac, amb una tassa de cafè, però Morfeu podia més que ell.

Es decidí, doncs, a retirar-se i, quan ja s'havia després de quasi totes les visites, passà davant d'una jamaona vídua, encara de bon veure, que l'interrogà:

—I doncs, senyor Roquerol, ja s'en va al llit?

—Sí, senyora—respongué l'al·ludit—. Si vol venir-hi, ja ho sab.

TIT ÒLA

Aquesta canalla!...

En Manelet, nano de 12 anys amb més malícia que un bitxo, pregunta a la seva germana, noia de uns 18 anys.

—Escolta, teta: és veritat que Adam i Eva varen tenir dos fills?

—Sí, home, Caim i Abel.

—I cap noia?

—Cap.

—Doncs qui són els nostres primers pares?

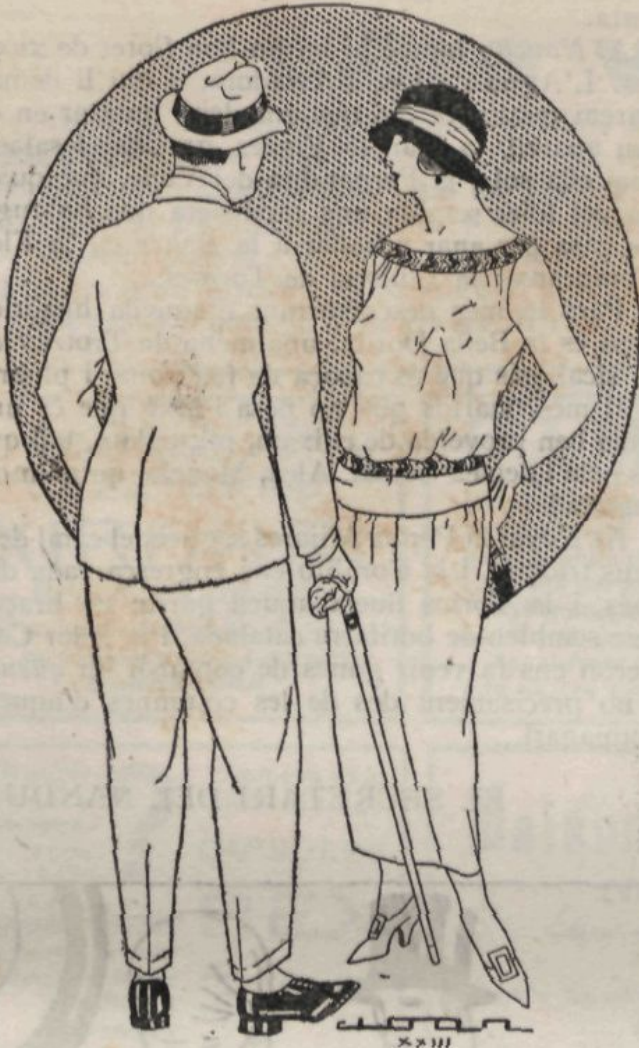
—Ves, noi ves, quines preguntes de fer!

S. A. BERUT

Conte premiat del número passat:

LES NOCES DE LA QUIMETA

—¿Que tens mal a la mà?

—No té importància. Acabo de fer-me una pelada.

L'amoinós veïnat

El doctor Baltà feia tres mesos que s'havia matriculat, acabats els seus estudis, i començava a tenir un xic de clientela, quan un matí el sorprendé una desagradable nova.

Al mateix replà de casa seva s'hi havia instal·lat una senyora d'aquelles que viuen soles i són vídues i tenen dues o tres nebodes que amb molta reserva poden visitar-se a la tarda, de cinc a set, mitjançant el pagament d'una quota mínima de cinc duros.

Els anants i vinents, amb aital motiu, eren molt numerosos. Semblava talment que ho regalessin. Quina manera de gastar els esglaons de l'escala, fills meus! I és que cal confessar que les nebodetes d'aquella vidua eren un esqué irresistible.

Figurint-se quin disgust pel pobre metge principiant! Aquell veïnat era suficient per a allunyar-li les tres quartes parts de la seva clientela, composta gairebé tota per gent morigerada i de casa seva...

Tot preocupat, el doctor Baltà esperava l'hora de la visita, quan sentí que trucaven a la porta i que la minyona responia:

—No, jove, no. Aquí no hi viu la senyora Marguerida. Es al pis de davant!

Aquella equivocació de pis acabà d'irritar al bon doctor. Va sortir precipitadament cap a la porta, abans que la minyona tingués temps d'acomiar al xicot que havia trucat.

—Dispensi, jove—exclamà el metge plantant-se-li al davant. Vostè demana una... senyora... que té unes... nebodes, no?

—Si... senyor—va dir, tot confoi, l'equivocat visitant—. Ja em dispensarà...

—De res, jove, de res. Jo no més sortia per dir-li que no és aquí. Aquí és a cal metge. I si va gaire a ca la senyora Marguerida, ja tindrà que trucar a la meva porta, un dia o altre, quan anirà coix...

F. AVALL HARGA

Em sembla que avui faig moltes ulleres. No ho troben?

qüències de la vaga de transports i de la crisi en porta.

Al *Novelty* també hi ha un bon floret de xicotetes. L'Agna de Lis, l'Aviadora, a qui li demanarem qualsevol dia que ens deixi muntar en el seu aparell, la Joaneta Vinzes, graciosa i salada com ella sola, la Fernandita del Valle, que quan va pel foier sembla una modisteta que ha fugit de casa per anar a ballar a la *Bohemia*, la Flor Temprana i la Lluïseta de Tormes.

Però lo més descatxarrant d'aquella històrica casa és la Bella Dorita, una mena de Trotzky de la sicalipsis que és capaça de fer tronar i ploure. Val més quartos que no pesa i això que és una noia ben proveïda de cuixam, pit, culata, tall que es pela i demés vianda. Alça, Manela, quina mossegada!

Al *Royal* la Pepita Mijares segueix el camí dels seus triomfs, i la Coralito ens engresca cada dia més, i la Torres llueix aquell garrot de braços que semblen de butifarra catalana, i la Pilar Calderon ens fa venir ganes de contar-li un *qüento* i no precisament des de les columnes d'aquest setmanari...

EL SECRETARI DEL NANDU

—Filla meva, no sé què dir-te, però a mi les morenes sempre m'han entrat per l'ull!

Fa calor. Fa molta calor, i als concerts se sua més que descarregant carbó al moll de Ponent. Les noies ja ho tenen bé, que poden sortir a l'escenari en camisa; mes nosaltres, amb això de l'etiqueta, ens ofeguem. I, si aquesta calor segueix, presentaré una proposició per tal que als foiers deixin estar a la gent amb pijama.

Malgrat això, hem anat a *L'As* perquè debutava la Manolita Collado i allò, senyors, era cosa de no deixar-s'ho perdre.

La Manolita Collado és una noia que s'ho val i nosaltres, veient-la treballar, hem passat una bona estona. També hem vist a l'Angeleta Francès, cada dia més catxonda, i a les simpàtiques i nandulandesques germanes Pili i Conxita, i a una pila més de noies que canten, ballen i distreuen als que estem encaparrats amb les conse-

—Estic desconsolat. L'Elvireta diu que no em vol.

—No es preocupi, home. Vol que jo li dongui un cop de ma?

Ara va bé!

Davant dels innombrables imitadors dels dibuixos i fins falsificadors de la firma del gran **OXYMEL**, que d'un quant temps ençà vénen apareixent, plagis i falsificacions que demostren que l'**OXYMEL és el més gran dels dibuixants galants**, EL NANDU DE LLOFRIU està preparant-li un homenatge que vos en llepareu els dits. De moment podem avançar que l'homenatge consistirà en un número extraordinari dedicat al nostre gran director artístic, en el que hi aniran una profusió de dibuixos seus, capassos de fer la reputació d'un artista. Serà lo més gran que s'haurà fet en aquest gènere.

ORQUESTRA JAZZ-BAND XIBARRI BALLS MODERNS

R. Bover : Poniente, 54, 1.º, 1.ª
D. Vallés : Cisne, 4 - Gracia
BARCELONA

GAMIANI

Demaneu a tots el kioscs aquesta meravella de la literatura galant, però, *esigiu que siga l'il·lustrada per el gran OXYMEL*.
Val tres peles, però fillets, es lo millor de lo millor.
Per correu: 3'40. Comandes a la nostra Administració.

LA NOVELA GALANTE

Demaneu-la cada dijous al vostre quiosc, encare que no la vegeu exposada. Vos fareu un tip de d'allò i riurer.

Cada dijous, 15 cèntims

Vols curar-te la gonorrea aguda, la cistitis blenorràica

?

Compra avui mateix les

CAPSULES

REX

SAS

De venda a tots els centres de específics i farmàcies

Maison Meublée

(Verdura)

Carrer de Barbarà, 27
Ascensor

Gran confort — Saletes de bany — Telefon privat
Habitacions a 5 pessetes

Mont d'Or Meublée

(Verdura)

Plassa Santa Madrona, 6
Frente al Banc d'Espanya

SELLOS OSSAM

Para la curación radical y en pocos días de la BLE-NORRAGIA (purgación) y toda clase de infecciones en las Vías Urinarias por rebeldes y crónicas que sean, calmando a las primeras tomas, por su acción anestésica, toda clase de dolencias e irritaciones producidas por la uretritis. DE VENTA: Segalá: Rambla de las Flores, 14 — Salus; Fontanella, 7 — Doctor Perelló, Rambla del Centro, 37; y en las principales Farmacias y Centros de Específicos

No val a badarl..

La
Mundial

Espalter, 6
BARCELONA

QUI bada ensopega. Sapiguen nedar i guardar la roba. Avans d'entrar al bany passeu per LA MUNDIAL a comprar un salvavidas per a no anar a fons Casa de curació pels qu'haig'n ensopegat-Lavaties per a després del bany-Polvos per a matar les cabres de dotze potes

LUCHA ANTIVENÉREA

¡PREVENIRSE! Con la DEFENSA JUVENTUS, la profilaxia o sea la seguridad de no contaminarse, es completa. Basta UNA aplicación antes o después del contacto. AL MEDIO MINUTO todos los gonococos, espíritus de la Sífilis y bacilos del chancro han muerto, quedando esterilizada la piel y mucosas, «intra» y «extra» pues el antiséptico, por su poder de difusión, penetra por los más recónditos repliegues. Al cabo de medio a un minuto lavarse con agua clara o con jabón. NO CONTIENE GRASA, dejando un contacto agradable. NO MANCHA. Una peseta tubo Descuento desde 25 a 50 por 100 Se desean agentes. PASEO DE SAN JUAN, 87, farmacia

INSTITUT MEDICAL FÉMINA

Vies urinàries, sífilis i mstriu

Compte del Assolff, 23. pral., 1.ª

Visita de 11 a 1 i de 6 a 8

Consulta especial: Carme, 76. pral.

La Mascota

Primera y única casa dedicada a artículos de goma higiénica. Es la mejor surtida y la que puede garantizarlos por su buena calidad. Compre una sola vez para convencerse. MATALADILLAS en polvo. Una caja. 50 céntimos.

1, San Romón, 1 - BARCELONA

PURGACIONES

uretritis y toda clase de fijos de las vías génito urinarias, así del hombre como de la mujer se curan pronto y bien, con las tan conocidas

GRAJEAS BUSAS ROVISOLEF

cuyos resultados se notan a las primeras tomas.

Casa Segalá, Rambla de las Flores, 14 - BARCELONA

—Veritat que això es tirar-se amb escola?

—Evident, però si duren aquestes tirades el que irremisiblement s'escóla sóc jo.